

Pomáhat lidem se má všude, kde je potřeba

JAK VIDÍ HUMANITÁRNÍ MISE FOTOGRAF

Richard Bouda (38) je speleolog, učitel bojového umění Aikibudo, ale také fotograf. Kromě dokumentování jeskynních vědeckých průzkumů doprovází rovněž mnohé humanitární aktivity Diecézní charity Brno. Jeho poslední fotografické projekty vznikly na Balkánské uprchlické cestě. Nedávno se vrátil také z cesty na východ Ukrajiny, kam Charita doručovala finanční pomoc.

Myslíte si, že má fotografie v dnešní době ještě nějaké důležité místo ve sdělování a nějakou budoucnost?

Budoucnost fotka určitě má, protože lidé, kteří si ji vyhledávají, ještě stále jsou a vždy budou. Problém dnešní doby však vidím v obrazové přehlcenosti vinou sociálních médií. Takže je mnoho těch, kteří hledají na fotografii primárně sebe, ale na druhou stranu ještě stále jsou lidé, kteří hledají ve fotce i nějaké sdělení nebo informaci.

Začínal jste fotit při expedicích a později se dostal k focení charitativních projektů a misí. V čem je to jiné a co fotíte raději?

Richard Bouda je držitelem fotografického ocenění celostátní soutěže Můj svět, jejímž porotcem je například Jindřich Štreit. Kromě expediční fotografie a specifických fotoprojektů jako Sprejeři, Lovci, Čechové, realizoval také kampaně Diecézní charity Brno s názvem Tenká hranice, zobrazující herce Městského divadla Brno v rolích lidí v nouzi, nebo Fenomén uprchlík.

www.fotobouda.cz

Myslím, že jsem nezačínal u expedic, ale focením lidí. A focení humanitární mise je především focením situací, ve kterých se lidé nachází. Vždy se snažím dovést fotky, které by nejen oslovily potencionální dárce, ale hlavně informovaly o skutečnosti, která je na tom daném místě. Takže když jde například o záplavy, tak se snažím zachytit prostředí, ve kterém lidé žijí. Neumím však úplně odpovědět, v čem je to jiné, protože ať už fotím expedice nebo charitativní mise, tak se do toho snažím dát úplně všechno. Při focení expedic se pracuje s člověkem jako s prvkem na fotografii. Stejně je to i při focení misí. Baví mě obojí, ale asi bych dal malinko

Foto: Richard Bouda

Na východ Ukrajiny doručovala Charita ČR finanční pomoc, která poputuje na opravu zničených obydlí a poskytne první materiální zázemí pro lidi opouštějící ohrožená území.

přednost focení lidí v rámci humanitárních aktivit, protože je v tom víc emocí.

Na jedné z expedic jste přišel o oko, změní to člověku určité pohled na svět, a to doslova, jak se fotí s jedním okem?

Na to se ptají všichni. Stejně se při focení zavírá jedno oko, tak já ho aspoň nemusím zavírat.

Absolvoval jste několikrát Balkánskou cestu s pracovníky Charity, která se angažuje při řešení uprchlické krize. Proč jste se k tomu rozhodl?

Protože jsem chtěl vidět skutečnost. Bylo mi jasné, že to, co se odehrává na mediální scéně, neodpovídá realitě. Stála za tím

moje zvědavost. Samozřejmě člověk je ovlivněný tím, co vidí v televizi, takže jsem tam odjžděl s určitým názorem.

A protože na místě jsem viděl něco úplně jiného, tak jsem byl docela překvapen a začal si klást další otázky spíš, než abych si utvářel pevné stanovisko.

Můžete si vůbec jako člověk, který vnímá věci prostřednictvím focení, na téma nějaký názor vytvořit nebo ho výhradně jen dokumentujete? Odráží se váš názor do toho, jak potom vaše fotky vypadají?

Snažím se nenechat se vlastním názorem při focení ovlivnit. Snažím se dokumentovat skutečnost, ne vyhledávat nějaké

momenty, které by někomu něco podsouvaly. Neohlížím se na většinový postoj, ale vždy usiluji o to, aby promluvila realita samotná.

Nakolik je to možné – být objektivní? Vždy je přece fotka pohledem někoho?

Samozřejmě je to vždy okem nějaké osoby, ale myslím, že z toho vystoupit lze. Dá se to sice dělat tak, že se přivezou fotky na zakázku, které odpovídají většinovému názoru ve státě. Pak je to vypichování nějakých souvislostí a už nejde o téma jako celek. Což bych osobně velmi nerad podstupoval. Pak už to není objektivní. V každé situaci si můžete vybrat to, co

chcete. Ale proto je důležité být na místě delší dobu, být s lidmi, povídat si s nimi, poznat jejich příběh, pochopit smysl jejich konání. Mnoho věcí se nedá nafotit jen tak – přijet, nacvakat a odjet. Protože vůbec nepochopíte, o co tam jde. V tom vidím smysl dokumentární fotky, jít více do hloubky.

Poslední vaše cesta za focením byla spojena s doručováním humanitární pomoci Charity na východ Ukrajiny. S čím jste se vrátil?

Byl to zejména názor místních lidí na válečný konflikt. Viděl jsem rozdílný přístup lidí na západě a na východě Ukrajiny. Na západě jsou lidé více patriotičtí, kdežto na východě už nevlají všude ukrajinské vlajky. Samozřejmě jsou hrdí na to, že jsou Ukrajinci, ale tím, že tam žijí, vidí věc trochu jinak. Už jen tím, že vysloví Doněcká lidová republika, přiznávají, že existuje. A to je třeba věc, kterou bych si životě nemyslel, že tam poznám.

Potřebuje Ukrajina podle vás humanitární pomoc?

Myslím si, že pomáhat se má lidem všude, kde je to potřeba, pokud na to máme možnosti a prostředky. A o to se právě Charita snaží.

ptala se Diana Tuyet-Lan Kosinová

